

Иван Вазов

О, ти, която и да си...

О, ти, която и да си,
жена ил демон, ангел, фея,
ти, що крилата ми скъси
и ме скова кат Прометей,

и мойто сърце раздроби
като стъкло, на ситни части,
и в моята душа уби
свети мечти, високи страсти,

да знайше колко сили, гений, мощ
убиваш ветрено, безопасно
и фърляш тая черна нощ
на всичко, що е в мене вечно,

че не сърце, не къс месо
в гърди ми страдните убиваш
без страх, с безоблачно чело –
а цели светове затриваш.

Да знайше ти... Но ти не знайш,
душа невежествена, мила,
и нивга няма да се кайш
за злото, що си причинила.

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9727>]